

KATEŘINA JANOUCHOVÁ

ÚNOS DO SVĚTA STÍNŮ

Švédský rodinný
thriller

Mladá fronta

MLADÁ FRONTA

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ
ÚNOS DO SVĚTA
STÍNŮ

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

Ze švédského originálu přeložila Lucie Johnová

Text © Kateřina Janouchová, 2016

Translation © Lucie Johnová, 2017

ISBN 978-80-204-4775-3 (pdf)

To všechno jsou děti a patří k tajemnému lidu...

(z písně *Tajemný lid*, text Beppe Wolgers,
hudba Olle Adolphson, 1964)

Část první

NA KOBERCI V PŘEDSÍNI LEŽELO mezi reklamními letáky i pár dopisů. Když za sebou zavřela dveře, sehnula se a poštu posbírala. Potom se zula a boty úhledně postavila ke stěně. Byt byl tichý a prázdný, tak jako vždycky, když se vrátila ze školy. A o prázdninách to bylo podobné. Začátek školního roku žádný velký rozdíl nepřinesl, tedy až na to, že si teď znovu musela dávat pozor, aby nechodila pozdě. Ale samota byla pořád stejná, možná dokonce ještě horší, když si uvědomila, jak žijí ostatní děti. Stále ještě si tak úplně nezvykla na stažené žaluzie v obývacím pokoji, na chomáče prachu v koutě koupelny, na neustlané postele. Kdysi dávno to bývalo jiné, tehdy v kořenáčích v kuchyňském okně kvetly květiny a prádlo mívala pečlivě složené ve skříni.

Ale tehdy byla ještě naživu maminka.

Zašla do kuchyně a právě se chystala hromádku dopisů položit na stůl, když si všimla, co je napsáno na vrchní obálce. Exekutorský úřad. Černá písmena zářila z bílého pozadí a špinavě zelený emblém, dva propojené kosočtverce umístěné před názvem, jako by se jí vysmívaly. Ztuhla. V okénku s adresou stálo tatínkovo jméno, a jakmile si to přečetla, znovu se ozvalo ono důvěrně známé bolestivé sevření žaludku. Nejdřív ji napadlo, že obálku roztrhá a zahrabe ji v odpadkovém koši až úplně dolů. Přímo viděla tatínkův obličej, až bude ten dopis držet v ruce. Není to poprvé, co podobné psaní přišlo, a dobře si všimla, jak na ně tatínek reaguje. Zpočátku se před ní snažil své pocity skrývat, ale jak čas ubíhá, už nemá sílu

se přetvařovat. Tvář mu zešedla, stáhl se do sebe. Jednou odešel do svého pokoje a práskl za sebou dveřmi, vzápětí slyšela, jak něco prudce bouchlo do zdi. Vyděsilo ji to, protože si uvědomila, že se děje něco ošklivého a že o tom tatínek nechce mluvit. Postupem času začala být na jeho nálady čím dál citlivější. Každá změna jeho rozpoložení se okamžitě odrazila i v její mysli a těle, ovlivnila ji, i když jí sám nic neřekl. Dokázala teď vyčíst jeho náladu, jen co vešel do dveří, hned věděla, jestli má právě lepší nebo horší den. Dalo se to vyčíst z toho, jak ji pozdravil, jak si pověsil bundu, jak se zul, jak odložil klíče. Občas jí stačilo slyšet jeho klíč v zámku. Jak na tom je, se dalo poznat z toho, jak dýchá, z jeho trhaných pohybů, z rozčileného mumlání, když přemýšlel nahlas.

Jenže když tu obálku vyhodí, tatínkův problém nezmizí.

Naopak, všechno se tím jenom zhorší.

Když otvírala ledničku, aby se podívala, jestli je v ní něco k jídlu, v hlavě jí vířily nejrůznější myšlenky. Jak by to mohla tatínkovi ulehčit, jak by mu mohla pomoci z nesnází? Žádnou pořádnou práci nesežene, na to je moc malá, ale nějaké peníze si přece můžou vydělat i děti. Přejmenším sem tam nějakou tu korunu. Je to hrůza, připadat si takhle bezmocná - může se jenom dívat, jak je na tom tatínek čím dál hůř.

Krabička margarínu byla už skoro prázdná, sýra byl v ledničce jenom kousíček. Ale na kuchyňské lince ležel sáček s pár krajíčky chleba. Jeden si vzala a vložila ho do toustovače. Když pořádně vyškrábe krabičku od margarínu, bude jí to stačit na teď i zítra na snídani, sýr si dávat nemusí. Džus ani mléko v ledničce nemají, ale v kohoutku je spousta vody. Pokusila se potlačit hlad, vědomí, že jeden malý kousek chleba ji pořádně nezasytí, zvláště když byl oběd ve školní jídelně tak odporný. Vařená ryba s jakousi omáčkou bez chuti a bez zápachu. Brambory s černými tečkami.

Když v rychlosti snědla toust s margarínem a vypila dvě velké sklenice vody, vydala se do svého pokoje.

V hlavě se jí začal utvářet nápad.

Otevřela zásuvku psacího stolu. Papír vytrhla ze starého bloku na kreslení. Potřebovala by fixu, která ještě není vypsána, aby byl

text čitelný. Modrá už je trochu vyschlá, když se s ní píše, nevypadá to nic moc. Písmenka jsou čím dál světlejší. A jde přece hlavně o to, aby se dalo přečíst, co na papíře stojí. Červená fixa ale každopádně píše dobře.

Chvilku přemýšlela a pak se pustila do psaní.

Měla ze svého nápadu takovou radost, že zapomněla na hlad i na exekutorský úřad.

Před očima měla matčinu tvář.

Maminka by na ni byla pyšná.

NA JASNĚ MODRÉ OBLOZE SICE ZÁŘILO sluníčko a venku bylo přes dvacet stupňů, ve vzduchu se však už dal tušit podzim. Listy na stromech začínaly po okrajích žloutnout a nejparnější vedra pominula. Kdyby Cecilie měla současné počasí popsat, použila by slovo „dokonalé“. Protože právě takové jí připadalo. Bylo teplo, ale ne dusno. Slunce svítilo, ale neoslňovalo. Bylo příjemně teplo, ale ne tolik, aby ji stresovala potřeba být někde na pláži v oné honbě za pár hodinami bez deště, která je pro Švédý typická. Tohle léto nestálo ve Švédsku za nic a naplno vypuklo až v polovině srpna, tedy v době, kdy dětem začínala škola. Ona sama si ušetřila pár dní dovolené a konečně se rozhodla, jak naloží s dárkem, který dostala od Johna ke čtyřicetinám. Nakonec si vybrala výlet do Paříže, do města, které nenavštívila od studentských let, kdy se slevovou kartou na vlaky projížděla Francií, aby se dostala dál na jih do Řecka.

Původně bylo vlastně v plánu, že s ní pojede Gunilla, ale té do toho na poslední chvíli něco přišlo. Cecilie byla napřed zklamaná. Pak ale pocit lítosti setřásla a rozhodla se, že se raději zaměří na to, jaké jí skutečnost, že bude cestovat sama, přinese výhody.

Nebylo vůbec špatné být nezávislá. Rychle si na to zvykla a zalíbilo se jí to víc, než čekala, říkala si teď, když u vratkého stolečku v malé kavárničce ve čtvrti, kde bydlela, snídala *café crème* a bage-tu a sledovala dění na ulici. Nemohla se téhle prvotřídní zábavy nabažit. Tamhle spěchá jakási korpulentní černoška s rukama plnými igelitových tašek, má na sobě tuniku s pestrobarevným vzorem a takhle brzo ráno vypadá unaveně. Kolem prosvítí hubený mladík na bicyklu s vlasy staženými do drdůlku na temeni hlavy zvaného *manbun*. Tatínek, který vede za ruku dcerku, se zastaví, aby si holčička mohla prohlédnout něco ve výloze naproti. Skvěle oblečená Pařížanka v elegantním růžovém kostýmku značky Chanel cílevědomě cupitá kupředu v lodičkách s vysokým podpatkem. Pár japonských turistů obdivuje fasády, fotoaparáty jsou v plné práci. Cecilii přiměl k úsměvu jeden šedovlasý pán, který zvolna prošel kolem a opíral se přitom o naleštěnou hůlku. Měl na krku motýlka a na sobě nažehlené kalhoty a Cecilie

si vzpomněla na babičku Sonju v jejím bytě v ulici Malvastigen. Tenhle pán by se k ní hodil, dokázala si je představit, jak kráčeji zavěšení do sebe.

Míchala horkou kávu, sledovala, jak se hustá bílá pěna rozpouští, a znovu v myšlenkách zalétla ke své matce Christině, která na jaře utrpěla těžkou ztrátu, když náhle zemřel její životní partner Lars-Åke. Utrpěl zástavu srdce, padl na zem přímo na ulici před nakladatelstvím, kde pracoval, a zemřel prakticky okamžitě. Během pár minut se z Christiny stala vdova. Smrt Larse-Åkeho přišla jako blesk z čistého nebe a způsobila celé rodině hlubokou ránu.

Pohřeb působil téměř jako sen. Lars-Åke býval tak plný života... a teď mezi nimi najednou nebyl. Když seděli v kostelních lavicích, chyběl tam, a Cecilie se několikrát přistihla, že si říká, kdy se konečně objeví, obejmeme vzlykající Christinu, celou v černém, a pronese pár konejšivých slov. Cecilie a její sestry utvořily kolem matky ochrannou zeď, aby jí pomohly ten strašný den přežít. Přesto působila křehce a jako by se celá zmenšila. Během pár krátkých týdnů se tahle tvrdá a úspěšná žena změnila, najednou už nebyla silná a samostatná, ale slabá a zmatená. Tahle nová situace byla pochopitelně náročná i pro její dcery. Christina se zcela zhroutila a rovnou řekla, že už nemá proč žít. Bylo samozřejmé, že se dcery budou v péči o ni střídát, a ještě víc je to sblížilo.

Bageta chutnala, jak chutnají jen bagety v Paříži. Cecilie si ukousla další sousto a nechala si bílý chléb, máslo a sýr Gruyère rozplývat na jazyku. Výlet za hranice všedních dnů byl luxus, o němž ani nevěděla, že ho potřebuje. Není tu nikdo, kdo by na ni mluvil nebo se dožadoval její pozornosti, nikdo, komu by se musela přizpůsobovat. Taková svoboda pro ni byla nezvyklá. Sice teď byla rozvedená a děti měla v péči vždycky jen ob týden, ale pobývat sama v cizím velkoměstě, to bylo něco jiného. I když měl děti na starosti John, vždycky tu byly všechny ty další povinnosti... Byt se musel udržovat v pořádku, bylo třeba platit účty, chodit do práce na porodní kliniku. Každou chvíli jí volalo některé z dětí, byly tu její sestry a jejich problémy, babička a matka. Ze smrti blízké osoby se její

okolí nevzpamatuje za pár týdnů, jakkoli se všude mluví o tom, že je dobré se se smutkem brzy vypořádat a jít dál. Cecilie do té doby smrt v nejbližší rodině nezažila, ovšem poté, co zemřel Lars-Åke, mohla jen konstatovat, že se bolest nijak nezmírňuje, naopak se někdy může po několika měsících ještě prohloubit.

– Všechno v pořádku, *madame*?

Číšník na ni se širokým úsměvem mrkl. Snídala tady už podruhé, ale on už od ní stačil vyzvědět, co ji do Paříže přivedlo, a svěřit se jí, že sám pochází ze Senegalů a v téhle kavárničce pracuje dva roky. Představil se jí jako Ibrahim a choval se k ní přátelsky a pozorně, dokonce jí nabídl, že pokud by něco potřebovala, pomůže jí. Teď jenom přikývla a ujistila ho, že káva je výborná.

Slunce ji hrálo do lýtek. Byla bez punčoch a měla světlé, lehké letní šaty. Nedokázala dostat z hlavy vzpomínky na pohřeb, zvláště živě se jí vybavoval obrázek, jak se tam objevil host, jehož nikdo nečekal. Když toho muže, kterého předtím nejméně deset let neviděla, zahlédla, celá ztuhla a několik minut se nedokázala pohnout z místa. Stál tam před nimi v úpravném tmavém obleku a s bílým karafiátem v knoflíkové dírce, šedé vlasy měl na svůj věk pořád ještě nezvykle husté, modrozelené oči pořád takové, jak si je pamatovala, jen kolem nich bylo víc vrásek.

Nebyl to nikdo jiný než Bertil.

Její otec.

Kde se v něm bere ta drzost ukázat se v den, jako je tenhle? Není to snad vrchol netaktnosti? V první chvíli se do něj chtěla pustit, ale cítila, jak jí Susanna pevněji stiskla paži. Setkala se s Mariiným pohledem a vyčetla z něj podobnou reakci. Stačilo téměř nezmatelné zavrtění hlavou a Cecilie otázky, které se jí draly na jazyk, zase spolkla. Tohle nebyla vhodná chvíle zahájit výměnu názorů. Místo toho se všichni usadili do lavic a obřad začal.

Nechala na stolku pětieuovku a pár drobných, postavila na bankovku šálek, aby ji neodnesl dopolední větrník. Potom si vzala kabelku a zvedla se k odchodu. Odsunula myšlenky na Švédsko stranou. Člověk si občas musí odpočinout i po duševní stránce, oprostít se od citových bouří a zármutků, od celého toho kolotoče,

který je součástí života rozvedené porodní asistentky. Není ještě ani devět, má před sebou celý den. Díky vědomí, jakou má svobodu, ji okamžitě zaplavil intenzivní pocit štěstí.

SVĚT JE NEPOCHOPITELNÝ a nepředvídatelný, plný lidí, kteří se nezajímají o nic podstatného. Je tedy snazší trávit čas ve společnosti mimozemšťanů, těch, kteří žijí ve světě, jenž stojí mimo ten náš. Bytostí, jež přicházejí v noci a nejsou prostým okem viditelné. Rozhodně ne na sídlištích ani v centru města. Tam se vyskytují jen mrtvé duše, které jsou v moci kapitálu. Otroci vrchnosti, nucení pracovat, aby nakrmili tělo společnosti připomínající obrovského, věčně hladového draka, jehož nenasytňný černý chřtán polyká peníze. Ti nahoře mrtvé duše využívají, až z nich nakonec nic nezbude. Když jsou staré a opotřebované, skončí na smetišti.

Už nejsou užitečné.

Jediní lidé, jejichž duše jsou ještě jasné a čisté, jsou děti. Ale mít vlastní dítě – nemožná představa. Naprosto nejistá investice. Když chce člověk mít dítě, musí mít nějakého partnera, a když se pak dítě narodí, hrozně dlouho trvá, než začne být schopné něco samo dělat. A jeden nikdy neví, co bude ta bytost, která spatří světlo světa, zač. Navíc by podobný projekt znamenal nutnost vstoupit do reality.

Děti nepřicházejí na svět jen tak, je k tomu potřeba porod, setkání se zdravotní péčí. Společnost dítě registruje, začne na člověka dohlížet. A tohle dohlížení patří k tomu nejhoršímu, co vás může potkat. Jste pak nuceni zařadit se do systému. Do toho, co nenávidíte.

Naštěstí existují děti, o které se nikdo nestará. Děti, které touží vstoupit do nějakého vztahu. A jedno takové dítě má na dosah.

TEN VÝLET DAL CECILII ke čtyřicátým narozeninám on, když se však skutečně vydala na cestu, pocítil nevysvětlitelné podráždění. Měl představu, že si Cecilie někam vyrazí na víkend, ale zhruba měsíc předtím, než měla odjet, mu sdělila, že si ušetřila pár dní dovolené a rozhodla se, že si pobyt prodlouží na celý týden. Měl to být jeden z týdnů, kdy neměla na starosti děti, ale přesto z toho byl John neuvěřitelně rozladěný. A jeho matka mu situaci nijak neulehčila. Rosemarie vycítila, že se mu to nelíbí, a podařilo se jí jeho negativní pocity ještě rozdmýchat. Zavolala mu, aby si s ním trochu popovídala, ale když se zmínil o tom, že se Cecilie vrátí až v neděli, rozhořčilo ji to.

- Můžu k tomu říct jenom tohle, já bych si nikdy nevyjela do zahraničí, dokud jsi byl tak maličký jako Ellen, odfrkla si. - Malé děti potřebují matku.

- Cecilie přece mívá děti u sebe každý druhý týden, namítl John unaveně a zalitoval, že matce vůbec něco říkal.

- Ty ji prostě musíš vždycky hájit. Vážně nechápu proč. Nebyli jste nijak zvlášť šťastní, ani když jste ještě byli spolu, a teď je to hotová katastrofa.

Rosemarie si o tom, jak se věci mají, vytvořila vlastní představu, a John si mohl říkat, co chtěl. V jejích očích bude Cecilie už navždycky mizerná matka, která své děti opustila. A když se John své bývalé ženy zastal, skoro jako by ji to jen ještě víc popudilo.

- A jak se má táta? pokusil se změnit téma. Gunnara poslední dobou trápily drobné zdravotní problémy, zlobilo ho koleno a nepomáhalo mu na ně ani teplé španělské podnebí. Léto strávili rodiče v domku na západním pobřeží a Gunnar navštívil několik doktorů, jeho stav se však nijak nezlepšil.

- To bude dobré, odvětila Rosemarie úsečně. - Mám zítra zvzednout Ellen ze školky? Máš určitě spoustu práce, jako ostatně vždycky.

Jistěže má spoustu práce, ale není to o nic horší než kterýkoli jiný den v týdnu. Když se Rosemarie pokoušela posilovat jeho pocit bezmocnosti, rozčilovalo ho to ještě víc než skutečnost, že si Cecilie právě užívá v Paříži.

Naštěstí mu během rozhovoru s matkou přišla esemeska od Simona.

Rychle Rosemarii přerušil.

– Promiň, mami. Musím teď vyřídit jeden důležitý hovor. Zavoláme si později, ano?

Popravdě řečeno mu nejstarší syn dělal trochu starosti. Simon už několik let nepil ani nebral drogy. Závislosti, do které spadl ještě před dvacítkou, se zbavil. Poslední měsíce však působil čím dál roztěkaněji a zdálo se, že na tom není nejlíp. Měl pronajatou garsonku na předměstí, ale nedávno se dozvěděl, že se musí vystěhovat. Johnovi bylo jasné, že to pro něj musí znamenat obrovský stres, a nabídl mu, aby se na čas nastěhoval k němu. Koneckonců děti má u sebe jenom každý druhý týden, tedy alespoň ty nejmladší. Kluci už si přicházeli a odcházeli, jak se jim to hodilo, zvláště William, který trávil spoustu času u své přítelkyně.

– Máš chvíli čas? zeptal se Simon. – Potřeboval bych s tebou něco probrat.

Na hlase mu bylo znát, že jde o něco vážného.

– Stalo se něco?

– Jde o ten byt. Víš přece, že už tam nemůžu dál bydlet.

– Ano, a ty zase víš, že se klidně můžeš hned dneska nastěhovat ke mně, jestli budeš chtít, připomněl mu John.

– To je od tebe fakt moc hezký. Ale nejde to takhle řešit dlouhodobě. Takže mě napadlo, jestli bys nemohl zauvažovat o tom, že bys mi pomohl jinak. Objevila se jedna taková možnost...

Tón, jakým to řekl, v Johnovi vzbudil podezření.

– Jaká možnost?

– Uvažuji o tom, že bych si nějaký byt koupil.

To znělo samo o sobě skvěle. Investice do malého bytu by byla dalším krokem k dospělému, zodpovědnějšímu přístupu k životu.

– Fajn, prohlásil John. – Určitě nebudeš mít problém získat půjčku. Kdybys potřeboval, můžu ti dělat ručitele.

Simon si odkašlal.

– No, víš... Podařilo se mi párkrát nezaplátit včas a dostalo se mi to do záznamů.

Tak tohle John netušil.

– Oukej, podotkl. – Ale s tím se snad dá ještě něco dělat, ne? Kolik těch nezaplacenejch účtů bylo?

Simon si s odpovědí dával načas.

– Tohle mi přece musíš být schopnej říct, ne?

Po dalších pár vteřinách strnulého mlčení Simon odpověděl:

– Sedmnáct.

John si to, co právě slyšel, nechal projít hlavou.

– Jak se ti sakra povedlo si těch průšvihů nadělat tolik?

Následoval dlouhý výklad o upomínkách týkajících se neuhrazených účtů a inkasa, něco o vyúčtováních za mobil, kde šlo o nedorozumění, a ještě o fakturách, které jeho syn nestačil zaplatit včas.

– Čert ví, jak jsem se do týhle kaše dostal, dodal Simon nešťastně. – Jenže teď se mi naskytla příležitost koupit si na černém trhu nájemní smlouvu.

Johnovou bezprostřední reakcí byla silná nelibost. Nejenže byl Simon před časem závislý na drogách, ale měl co do činění i se zločineckými kruhy. A to, do čeho se teď chystal pustit, bylo rovněž nezákonné. Prostřednictvím černého trhu s nájemními smlouvami si bydlení zajišťovala spousta lidí, ale John si opravdu nepřál, aby se do něčeho takového pouštěl i jeho syn.

– Je to dost riskantní, připomněl Simonovi. – Je ti jasný, že tak můžeš přijít o peníze, a přitom zůstat bez bytu?

– Já vím. Ale tihle lidi jsou v pohodě, dělají v tom už dlouho.

– O jaký částce se tu bavíme?

– Kolem tří set tisíc.

John hvízdal.

– Oukej.

– Víím, že to zní jako spousta peněz, ale ten byt za to stojí, přísahám. A samozřejmě ti ty prachy do halíře vrátím.

– Jenže já tolik peněz nemám, pospíšil si John s námitkou.

– To je mi jasný. Ale napadlo mě, že by sis třeba mohl vzít půjčku. Úroky ti samozřejmě doplatím. Nebude tě to stát nic navíc, jenom mi pomůžeš.

JEDNOU Z MOŽNOSTÍ, jak získat nějakou tu korunu, bylo vrátit zálohované láhve a plechovky. Už to tak několikrát udělala a za získané peníze koupila mléko a chleba. Je to už nějaký čas, co byla v samoobsluze s prázdnými láhvemi naposledy. Za láhve od vína člověk nic nedostane, ty se musí vyhodit do kontejneru na sklo, který je na parkovišti. A všechny ty láhve neunes. Zato zálohované plechovky od piva jsou lehké, většinou je to jenom vzduch. Klekla si na podlahu a začala láhve a plechovky třídít. Snad bude mít tatínek radost, že mu pomáhá.

Zatímco skládala prázdné plechovky do papírové tašky, znovu v duchu probírala ten první nápad. Mohla by napsat lísteček a vzít ho s sebou do nákupního centra. V Coopu mají nástěnku, lidé si tam dávají inzeráty ohledně všeho možného. Na to, aby mohla někomu hlídat děti, je naneštěstí ještě malá, na to musí být člověku alespoň dvanáct. Jinak by to dělala ráda. Představovala si, jak má možnost sedět v útulném teplém pokoji vedle spícího miminka a hlídat ho. Ona miminka miluje, jsou hrozně krásná a úžasně voní. Kajsa má mladšího brášku, kterému je teprve pár měsíců. Až bude velká, tak bude mít taky děti. Kolik musí být člověku let, aby je mohl mít? Určitě osmnáct.

Spočítala plechovky. Třicet osm. A našla i pár velkých vratných PET láhví. Fanta, Cola, Sprite. Táta občas koupí nějakou limonádu. Za tyhle láhve člověk dostane nejvíc peněz.

Vyšlo to na čtyři plné papírové tašky. Jen taktak je dokázala pobrat, byly strašně neforemné. Nakonec se jí podařilo zamknout dveře a sjet výtahem do přízemí. Pak musela tašky položit, aby mohla otevřít dveře od domu.

Do nákupního střediska a do samoobsluhy, kde měli automaty na vracení láhví a plechovek, došla za deset minut. Občas u automatů bývala fronta, ale dnes ne. Ohromně ji bavilo vsunovat prázdné láhve a plechovky do otvoru, dívat se, jak červené světýlko skenuje kód, poslouchat, jak se láhev nebo plechovka posouvá dál. Na displeji blikaly přibývající koruny. Vkládala dovnitř plechovku po plechovce, láhev po láhvi. Trvalo to dlouho, zvlášť když se některé láhve vracely zpátky. Bylo potřeba je

do otvoru vsunout znovu. Kromě toho se stávalo, že etiketa na láhvi byla potrhána, takže automat někdy nedokázal přečíst kód a odmítl láhev vzít.

Konečně byla hotová. Stiskla zelené tlačítko a dostala účtenku na šedesát osm korun. Bylo to víc, než čekala, byla doopravdy spokojená. Účtenku složila a strčila si ji do kapsy. Teď může koupit mléko i máslo. Měla hroznou chuť na bonbony, při představě, jak jí kyselé žížalky a želatinové maliny, se jí sbíhaly sliny. Ale to by zbytečně utrácela. Bude lepší, když ty peníze ušetří a nakoupí jen to nejnnutnější.

Zastavila se před nástěnkou u vchodu.

Chvilku váhala, potom vytáhla z kapsy připravený lístek a našla si místo, kam by ho mohla připevnit. Text byl dobře čitelný, a když papír připíchla na nástěnku, pocítila uspokojení.

Potom vstoupila do obchodu.

Nevšimla si, že kousek od ní někdo stojí a pozorně ji sleduje.

BYT, KTERÝ SI CECILIE PRONAJALA přes zprostředkovatelskou společnost Airbnb, byl vlastně jenom takový kamrlík, ona se však do té maličké garsonky na první pohled zamilovala už ve chvíli, kdy si ji měsíc před odjezdem na internetu rezervovala. Byt se nacházel vysoko v typickém pařížském činžáku v osmnáctém obvodu, v maloměstsky působící oblasti zvané Abbesses s úzkými dvorky, parky, náměstíčky, malými restauracemi a krámky se starožitnostmi. Aby se sem dostala, musela přejít několik rušných křižovatek, kde bylo živo téměř čtyřiaadvacet hodin denně. Partičky mladých lidí popíjejících pivo se mísily s bělovlasými důchodci se srolovaným večerníkem *Le Monde* v podpaží a s čerstvou bagetou v ruce, s rodiči vozícími v elegantních městských kočárcích nastrojené děti, s úředníky, obchodníky, turisty i s obvyklou směskou narkomanů, žebráků a dalších těžko zařaditelných existencí doplňující obyvatelstvo Paříže, které však nepůsobily ani rušivě, ani hroživě.

Jakmile Cecilie první den vyvlekla tašku oněch pět pater nahoru a převzala od majitele bytu, příjemného chlapíka mezi třicítkou a čtyřicítkou, klíče, otevřela francouzské okno. Před ní se rozprostíralo město a připomínalo kulisu nějakého starého filmu. Jako by odněkud měla každou chvíli přitancit Shirley MacLaine v černém baretu a přiléhavých šatech. Jasně nebe zalévalo svým pronikavým světlem tiché střechy jako zručný umělec rozmáchlými tahy štětcem.

Byt byl vybavený úzkým psacím stolem a rozkládací pohovkou na spaní. Byla tu i knihovna plná klasiků, nechyběly tu knihy od Françoise Saganové, Marguerite Durasové, Alberta Camuse a Paula Verlaina. Jejich hřbety lákaly ke čtení, ale ta trocha francouzštiny, kterou se Cecilie naučila ve škole, by na to, aby se pustila do literatury v originále, zdaleka nestačila.

Přitáhla si jedinou židli, která se v bytě nacházela, a usadila se u francouzského okna, položila si nohy na litinové zábradlí. Zavřela oči a vtáhla do chřípí vůně, které se sem z města linuly. Všechno ostatní zmizelo.

První den se jenom procházela po Paříži, bezcílně bloumala po bulvách. Vzala si s sebou do Francie pořádně rozchozené sportovní boty. Nohy ji zanesly na rue de Rivoli a pak do Tuilerijských zahrad, kde už zeleň začal okrajovat podzim. Všude seděli lidé a vychutnávali si poslední letošní hřejivé sluneční paprsky. Působilo to lákavě. I Cecilie si našla volné místo pod kaštany a obrátila obličej k obloze. Takhle o samotě se jí v hlavě probouzely myšlenky, na které jindy neměla čas. Část její osobnosti neustále hledala nové výzvy. A právě tato část její osobnosti bývala často podrobována kritice okolí. Její sestry ani její bývalý manžel John nemohli pochopit, proč se musí každou chvíli míchat do záležitostí, které se jí netýkají. Ale je to skutečně pouze negativní vlastnost, když se člověk narodí zvědavý a zvědavý?

Teď by si ale měla každopádně odpočinout. Bude chodit do muzeí, ale také by bylo dobré dozvědět se něco víc z oboru, co by pak mohla využít v práci. V mobilu měla kontakt na jednu francouzskou kolegyni, která byla zastánkyní přirozeného přivádění dětí na svět a domácích porodů. Cecilii o Geraldine, která několik let pracovala ve vyhlášené porodnici Maternité Port Royal ve čtrnáctém obvodu, ale nedávno si otevřela vlastní soukromou kliniku, ne zcela nepodobnou porodní klinice Victoria, vyprávěla její nadřízená Ramona Őrnmaneová. Nabádala ji, aby se s Geraldine určitě spojila, že jejich kolegyně představuje vzácný jev – Pařížanku otevřenou vůči ostatním lidem, která nebude mít nic proti tomu, aby navázala nové kontakty.

– Jak to myslíš? podivila se Cecilie.

– Nechci, aby to vyznělo nějak negativně, ale Francouzky občas bývají trochu zvláštní, odpověděla Ramona, která zamlada studovala francouzštinu na Sorbonně. – Je snazší se seznámit s muži... ženy jako by měly problém se uvolnit, zvlášt v přítomnosti jiných žen. Možná to zní, jako bych měla spoustu předsudků, ale ostatní děvčata ze Švédska, která žila nějaký čas v Paříži, říkala totéž: s Pařížankami je těžké se sblížit. Že by tak žárlily na své muže? Vážně nevím. Určitě je na světě spousta Francouzek, které takové vůbec nejsou. A k těm patří i Geraldine.

- Mluví anglicky?

- Ano. Pracovala dlouho v zahraničí a je velmi vzdělaná. Mimo jiné žila několik let na Pobřeží slonoviny. Bude se ti líbit.

GRÉTKA TOUHLE DOBOU UŽ ZVLÁDALA život dítěte, které pobývá každý týden u jiného z rodičů, naprosto s přehledem. Už si skoro ani nepamatovala, jaké to bylo, když ještě bydleli společně s mámou a tátou v domě na Lindängstorgetu. Jenom občas si vzpomněla na řadový domek se zahradou, kde si se starší sestrou Sofií hrávaly pod jabloní s panenkami. Ale ty obrázky byly nejasné. Vždyť tou dobou ještě ani nechodila do předškolní přípravy.

Ted už chodí do čtvrté třídy a může jezdit spolu se staršími sourozenci Sofií, Marcusem a Williamem metrem a autobusem. William už je hrozně velký, na horním rtu mu roste knírek a ona ví, že tajně žvýká tabák a kouří, i když před mámou a tátou to dělat nesmí. Ale ji neklame, ona ten pach pozná. Občas si ve vši tajnosti představuje, jaké to bude, až i ona sama bude starší. Sofie se teď začala hodně malovat, i když se s ní táta proto dost hádá. Často se na iPadu dívá na YouTube, na blogerky jako Christy nebo Nicki nebo Miss Ellegant a spoustu dalších. Část jich tam předvádí, co mají ten den na sobě, jiné ostatní učí, jak by se měl člověk učesat, nalakovat si nehty a nalíčit se, nebo jak upéct ten nejlepší mazlavý čokoládový dort. Taky se tam vede strašně moc řečí o sexu a o klukách, ale ty Grétka moc neposlouchá, i když Sofii pasáže, kde se mluví o velikosti prsou a penisů, o muchlování a kondomech a dalších věcech, které Grétka považuje za otravné a protivné, velmi zajímají. Podle Grétky je daleko lepší přečíst si časopis *Kamarádi*, který mají odnepaměti předplacený a kde se může dočíst například o tom, jaké to je, když se člověku rozvedou rodiče.

Tenhle týden je máma v Paříži a Grétka se svými sourozenci bydlí u táty. Máma ještě nikdy nikam nevyrazila bez nich, Grétka si nepamatuje, že by vůbec někdy byli v zahraničí všichni, celá rodina pohromadě. „Je nás hrozně moc,“ říká vždycky táta. „Musíme se rozdělit, jinak si tu cestu nemůžeme dovolit.“ Grétka byla několikrát ve Španělsku u dědečka a babičky. Koupali se tam v moři a na dvoře se grilovalo. Ale to už je pěkných pár let. Když Grétčina bývalá nejlepší kamarádka Matilda vyprávěla, že byla s rodiči v Thajsku, a dala na Instagram několik lákavých fotografií, pocítila Grétka závist. V tomhle ohledu je lepší se kamarádit s Tiffany, ti nemají

dokonce ani žádnou chatu, na kterou by mohli jezdit. Ve společnosti Tiffany si Grétka může připadat alespoň trochu zajímavá. Vždyť táta je fotograf a fotografuje slavné lidi do takových těch drahých časopisů s lesklými obálkami, které mívají před očima, kdykoli vstoupí do samoobsluhy nebo do trafiky.

Přistihla se, že se jí tentokrát po mámě stýská jinak než jindy. Když je máma doma ve Švédsku, nikdy se jí po ní takhle nestýská. Teď je ale daleko a Grétka jí nemůže zavolat, kdykoli má chuť. Táta povídal, že si máma potřebuje odpočinout a že by ji měli nechat na pokoji. Tedy ne že by jí Grétka v týdnech, kdy je u táty, volala každou chvíli, jenže občas jí třeba chce popřát dobrou noc. Ale koneckonců jí vždycky může poslat esemesku.

Grétka si v duchu říkala, jestli jim máma z Paříže něco přiveze. V žaludku ji zašimralo očekávání. Kdysi jezdíval táta do ciziny častěji než dnes a skoro pokaždé přivezl z cest nějaký vzrušující dárek. Někdy to byly bonbony nebo čokoláda, jindy nějaká pěkná hračka nebo něco na sebe. Jednou takhle dostala úžasně krásné šatičky z Holandska, měla je moc ráda, a když jí začaly být malé, dokonce to oplakala.

Dnes odpoledne, až skončí škola, půjde s Tiffany k ní domů.

– Máš všechno?

Tiffany se jí na to zeptala už ráno a ona přikývla.

– Jo.

– To je dobře. Doma nikdo není, takže tam budeme mít klid.

Usmály se na sebe.

Matilda si sice může jezdit do Thajska, ovšem Tiffany má skoro pořád jejich byt jen sama pro sebe. Nemusí bydlet s protivnou mladší sestrou, která neustále zlobí a vríská. Tiffany má jenom tatínka.

Přišla k nim jako nová spolužačka ve druhé třídě, a když se jí Grétka zeptala, kde má maminku, Tiffany jí odpověděla, že umřela. Doma má nad stolem maminčinu fotografii. Její maminka byla mladá a hezká a od pohledu hodná, měla tmavé vlnité vlasy a na fotce se široce usmívá, Tiffany má na klíně. Byly si hrozně podobné. Ale Tiffany se o mamince nechtěla bavit a Grétka se jí neodvážila

dál vyptávat. Místo toho se ten den večer zeptala na smrt mámy. Co kdyby umřela i ona? Děšivá představa.

Možná jí toho Tiffany o své mamince někdy poví víc, řekne jí, proč umřela. Grétka ví, jaké to je, když člověk nedokáže vypovědět všechno najednou. Ani ona neříká kamarádům o svém životě úplně všechno do nejmenších podrobností. Třeba tu věc s babičkou, jak z ní býval cítit alkohol, nebo to, že si táta před časem přivedl domů nějakou slečnu, se kterou se pak zavřel v ložnici. Bylo to pozdě večer, takže si myslel, že všichni už spí, ale Grétka se přikradla ke dveřím a slyšela zevnitř ty zvuky. Ta slečna nějak divně vzdychala a Grétku napadlo, jestli si třeba nějak neublížila. Chtěla zajít dovnitř a zeptat se jí na to, ale místo toho radši vzbudila Sofii. Ta si otráveně povzdychla, řekla jí, že je pitomá a táta že to taky nemá v hlavě v pořádku a že se rozhodně nemá dobývat do ložnice a ty dva rušit. Vzápětí znovu usnula. Ale Grétka zůstala ještě dlouho vzhůru a připadala si osamělá.

Poslední hodina skončila. Když si Grétka s Tiffany uložily sešity do lavice, popadly aktovky a rozběhly se ven do jasného zářijového odpoledne.

Tiffany bydlí kus od domu, ve kterém má byt Grétčina maminka. Táta si večer Grétku vyzvedne, slíbil jí to.

Mají spoustu času.

CHRISTINA NATÁHLA RUKU k levé straně manželské postele. Na zlomek vteřiny ucítila teplé tělo Larse-Åkeho, flanelové pyžamo, ve kterém vždycky spával bez ohledu na to, jaké zrovna bylo roční období. Potřebovala ho chytit za ruku a pevně ji držet, v tuhle chvíli, kdy se ještě nachází ve stavu mezi spánkem a bděním. A on by jí sevřel prsty a lehce by je stiskl, potom by něco zamumlal a protáhl se. A ona by se k němu přisunula blíž a objala by ho. Když se k němu mohla po probuzení přitulit, vždycky to v ní vyvolávalo úžasný pocit bezpečí...

Ještě pořád bloudila rukou po chladném prostěradle.

Ale žádné spící tělo tam neleželo.

Postel vedle ní byla prázdná.

A takhle to je už od onoho strašlivého jarního odpoledne.

Od té doby má po probuzení sucho v hrdle a každou buňku v těle jí prostupuje panika.

Doktorka jí předepsala celou hromadu prášků na uklidnění.

Antidepressiva s dlouhodobým účinkem a benzodiazepiny, které má brát, když ji občas přepadne záchvat úzkosti, prášky na spaní, aby nějak přečkala noc, a další pilulky, jež nejsou návykové a jež má užívat, kdyby ji někdy navštívil některý z oněch démonů, kteří ji přicházejí trápit. Jenže žádné chemické látky, co jich jen na světě je, nedokážou vyplnit prázdnotu, a nemohou ani zmírnit hloubku jejího zármutku. Rána bývají nejhorší. V noci, když je díky práškům napůl v bezvědomí, se nechá ukolébat do pocitu bezpečí, jako by všechno bylo takové, jaké to bývalo vždycky. Občas se jí o Larsovi-Åkem zdává, o cestách, které spolu podnikli, nebo o společných večerích, jindy tam její manžel prostě jenom je a ani nemusí promluvit, objevuje se v naprosto všedních situacích. Tu a tam jsou sny dramatičtější, ale Lars-Åke tam je pořád, živý a nikoli nehybný a studený jako tehdy v nemocnici, kam se v hlubokém šoku vypravila, aby ho ještě naposledy viděla.

Často na ten příšerný den vzpomíná. Jak ráno vstali, jak společně posnídali, co si říkali. Prochází si tu scénu v hlavě vteřinu po vteřině, přehrává si ji v paměti jako videoklip. Má před očima talíře na stole, vybavuje si, co jedli, jak se na sebe dívali. Lars-Åke

si stejně jako několikrát předtím stěžoval, že je unavený a že má jakési neurčitě bolesti, ale tentokrát to říkal jen tak mimochodem. V jejich věku nejsou různé neduhy a potíže nic neobvyklého a Lars-Åke měl brzy oslavit sedmdesátku. Měla ho přimět, aby si zašel k lékaři, už když si na tu podivnou bolest v zádech stěžoval poprvé. V *Magazínu F* publikovali několik článků o srdečních chorobách, pravda, ty články byly zaměřené hlavně na ženy, ale i tak... Jasnou rizikovou skupinou jsou přece právě starší muži. Jenže Lars-Åke netrpěl nadváhou, nekouřil, nepil přes míru... proč to tedy postihlo zrovna jeho? Možná nějaké vrozené zeslabení cévní stěny, říkali doktoři. Něco, co nikdo nemohl odhadnout předem. Přesto v Christině nepřestával hlodat pocit viny. Kdyby poslala Larse-Åkeho včas k doktorovi. Kdyby tehdy doktor jeho problémy se srdcem odhalil. Kdyby se Lars-Åke tolik nestresoval. Kdyby chodili častěji na procházky. Kdyby, kdyby, kdyby... Tyhle myšlenky ji mučily natolik, že se jí z toho dělalo fyzicky špatně.

Nesnáší, že musí spát sama. Nesnáší, že sama usíná a že se probouzí v prázdné manželské posteli, která jí teď, když se choulí jen na své straně, připadá strašně obrovská a opuštěná. Už skoro půl roku spí neklidně a pořádně si neodpočine. Nepomáhá ani to, že v pokoji pro hosty občas přespí její sestra Margareta a že se u ní střídají její dcery – před pohřbem i po něm. Je strašné muset se s nocí vypořádat sama.

Christina vsunula nohy do měkkých pantoflí a přes noční košili si oblékla župan. Upravila si vlasy. Každíčkový předmět v bytě byl upomínkou na Larse-Åkeho. Jenom čekala, kdy její manžel vystrčí hlavu z koupelny a zeptá se jí, jestli koupila novou zubní pastu, nebo bude ve spíži hledat vložky či knäckebrot. Ve všech věcech i nadále přebýval jeho duch, v jeho oblíbeném křesle, kde čítával rukopisy, v knihách, které zůstaly na jeho nočním stolku, v brýlích, které Christina nemá to srdce uklidit, i když jí všichni radí, že by měla. Dcery se jí nabízely, že vyklidí šatník a skříňku v koupelně, že protřídí kabáty a bundy, boty a další osobní majetek, ale Christina to odmítla. Jakmile ze skříňě Larse-Åkeho zmizí jeho obleky a košile, bude to definitivní konec. Dokud jeho oblečení visí na svém

místě, může se Christina tvářit, že jenom vyrazil na nějakou knižní akci a brzy se vrátí, usadí se ve svém křesle, rozsvítí si lampičku na čtení a bude polohlasně komentovat gramatické nedůslednosti právě redigovaného rukopisu.

Teď má Christina před sebou další den. Zamířila do kuchyně a postavila na kávu. Žádnou zvláštní chuť k jídlu neměla, bylo jí však jasné, že se najíst musí, jinak propadne ještě hlubší depresi. Přesto to pro ni bylo těžké. Žaludek protestoval a jednotlivá sousta jako by jí rostla v ústech. Když u ní byla nevlastní sestra Margareta, připravovala jí smoothies a různé zdravé ovocné šťávy, takhle o samotě však Christina byla ráda, když do sebe dostala trochu kávy. Začala si ji sladit, aby načerpala alespoň trochu energie. Vzala si lžičku, a když kávu míchala, uvědomila si, jak jsou některé věci absurdní. Kolik článků už v jejím časopise otiskli o tom, jak je bílý cukr nebezpečný? Cukr je droga. Cukr je heroin. Jenže smrtelně nebezpečný je i sám život. Umírá se na něj. Co může v dlouhodobé perspektivě změnit pár sladkých krystalků? No tak mě zabij, pomyslela si smutně, když vypila první doušek.

Christina dlouhá léta působila jako šéfredaktorka a vedoucí editorka *Magazínu F* a nakladatelství F Publishing a byla ústřední osobností redakce, po smrti Larse-Åkeho však nepracovala ani z poloviny tolik jako dřív. Potíž byla v tom, že její dcera Marie, která v posledních několika letech přebírala v časopise čím dál víc jejích povinností, teď čekala třetí dítě a těhotenství se neobešlo bez komplikací, takže ani ona nemohla pracovat tolik, kolik by chtěla. A Christinině vnučce Alexandře sice očividně nechyběla ctižádost, byla však ještě příliš mladá a nezkušená, a tak se ani s ní nedalo počítat. Časopisům, které Christina vybudovala, neustále hrozily finanční problémy, s nimiž se teď svět médií potýkal. I navzdory tomu, že se ukázalo, že Margareta disponuje majetkem, o němž dosud nevěděli, a rozhodla se do vydavatelství F Publishing investovat. Zdědila totiž po manželovi, který se pohyboval ve finančním světě, ačkoli jeho jméno nebylo tak známé, jak by si zasluhoval, značný kapitál. Majetek, který její muž nashromáždil, se navíc neustále rozrůstal díky chytrým

dlouhodobým investicím. Margareta působila skromně a nenápadně, nic nenasvědčovalo tomu, že je finančně nezávislá. Nežila v žádném zvláštním luxusu, peníze ani přepych ji moc nezajímaly. Zato každý rok věnovala značné sumy dobročinným organizacím, zvláště takovým, které pracovaly se sociálně slabými dětmi. Když zjistila, že Christininino nakladatelství zasáhla ekonomická krize, okamžitě mu přispěchala na pomoc. Bohužel její nabídka přišla právě ve chvíli, kdy zemřel Lars-Åke. Radost z Margaretina příspěvku tak zastínil zármutek.

Christina otevřela ledničku, aby si vzala jogurt. Když nebude muset kousat, možná se jí podaří něco do sebe dostat. Zároveň se u ní ale přihlásil ke slovu jiný hlad. Tedy vlastně žízeň, kterou ovšem sladká teplá káva nedokáže uhasit. Bylo by tak snadné téhle touze podlehnout...

Včera večer byla na sezení programu o dvanácti krocích, seděla tam obklopená pochopením a laskavostí ostatních. Přiznala se, že pociťuje prázdnotu a že má chuť umrtvit ten pocit tak, jako to dělávala dřív. Líčila své zoufalství, mluvila o nespavosti, která ji vede k tomu, že se touží opít. Svěřila se i s tím, že se jí po smrti Larse-Åkeho nečekaně ozval bývalý manžel Bertil, že přišel na pohřeb a od té doby o sobě v pravidelných intervalech dává vědět. Členové skupiny jí poděkovali za upřímnost a ona na oplátku hltala jejich vyprávění o osamělosti, strachu a výčitkách svědomí. Jenže když sezení skončilo, byla znovu ponechána sama sobě. Zničehonic stála před obchodem s alkoholem, vstoupila skleněnými dveřmi dovnitř, chvíli bloumala mezi regály s bílým vínem, až si nakonec jednu láhev s lákavou vinětou vybrala.

Samozřejmě že to nehodlá pít. Přesto však láhev zaplatila. Odesla ji domů. Postavila ji v kuchyňské skříňce až dozadu na polici, aby ji, až otevře dvířka, hned neviděla. Usadila se na pohovku, ale stále se nemohla uklidnit. Rušily ji vlastní myšlenky. Říkala si, jak by asi doušek vína chutnal. Už je to dávno, co se něčeho takového napila.

Třeba by se nic nestalo, kdyby si dala skleničku?

PUSTIT SE DO TOHO TAKHLE na vlastní pěst bylo sice nefér, ale Grétka přece ty peníze nepotřebuje tolik jako ona. Grétčini rodiče nejsou chudí.

Tatínek jí zavolal a říkal, že přijde pozdě, a ať si vezme chleba s něčím. Napadlo ji, že mu poví o těch vrácených lahvích a plechovkách, ale nakonec se rozhodla, že s tím ještě počká. Zbylo jí třicet korun. Uložila ty peníze do malého papírového sáčku a ten schovala hluboko ve své skříni. V kuchyni mají plechovku od kávy, kam se dávají drobné, jenže ta je většinu času prázdná. Tatínek si odtamtud pořád bere koruny a samozřejmě i pětikoruny a zlaté desetikoruny. Je jí jasné, že by její peníze zmizely taky. A ona by tatínka tak ráda překvapila několika stokorunami.

Jenže to se jí může povést pouze v případě, že bude šetřit tajně.

Najednou telefon zazvonil znovu. Zvedla to a představila se. Opravdu si někdo přečetl její lísteček a teď jí volá? A taky že ano! Ta paní zněla mile, říkala, že v samoobsluze viděla její inzerát a že jí zaplatí čtyřicet korun.

Čtyřicet korun, to je spousta peněz!

Kdy může přijít? Hned teď?

Ano, úkoly už si udělala a nic jiného na práci nemá.

Ta paní se jí ptala na školu, chtěla vědět, jestli má skutečně čas. Mluvila tak trochu jako něčí babička. Potom jí řekla svou adresu.

Srdce jí divoce bušilo, měla ohromnou radost. Znovu si nazula tenisky a vzala si s sebou džínovou bundu. Za oknem fičel studený vítr, a pokud bude chvíli venku, byla by jí jenom v mikině s kapucí zima.

Ta paní jí vysvětlila, jak se k ní dostane, není to zvlášť daleko. Tiffany doufala, že to najde.

Jenom ji trochu trápily výčitky svědomí kvůli Grétce. Dohodly se, že se do téhle věci pustí společně. Jenže to celé byl od začátku její nápad, Grétka se na ni přece kvůli tomu, že vyvěsila ten papír v samoobsluze, nemůže zlobit, ne?

Ale neměla to říct tatínkovi?

Jenže to by pak nebylo žádné překvapení.

KDYŽ SE VRACELA, stál v domovních dveřích. Nebyl jí sympatický, v pohledu, který na ni upíral, bylo něco nepěkného. Až se jí z toho sevřel žaludek. Ten kluk nebyl o moc starší než ona, ale nevěděla přesně, kolik mu je. Možná chodí do pětky nebo do šestky. Nikdy se spolu nebavili.

- Ahoj, oslovil ji najednou.

Nehodlala mu odpovědět, jenom se pokusila prosmýknout kolem něj.

Ale on se nevzdával.

- To mi ani neodpovíš?

Kéž by se tu zrovna teď objevil tatínek! Kéž by přišel a zachránil ji. Pevně sevřela prsty kolem bankovek v kapse, doufala, že se jí nepokusí ty peníze sebrat. Kluk měl bundu na jednom rukávu roztrženou a díry zely i v jeho teniskách. Vlasy působily mastným dojmem. Zřejmě si je moc často nemyje.

- Ahoj, řekla tedy a jenom doufala, že už ji nechá na pokoji.

Ale nezdálo se, že by to měl v úmyslu.

- Kam jdeš? zeptal se a najednou už nevypadal tak hroživě.

- Domů, opáčila.

- Jsi sama?

- Ne, je tam táta, zalhala.

- Copak on nepracuje?

- Ale jo.

- Tak jak může bejt doma?

Začervenala se. Případalo jí, že ji přistihl při lži.

- Už musím, vyhrkla.

- Nemohla by ses jít se mnou koukat na telku? chtěl vědět.

Jeho pozvání ji překvapilo. Nikdy předtím s ní nemluvil. Co když ji chce okrást?

- Můžeme si dát nějaký chleba, nevzdával se.

Jeho hlas zněl najednou nejistě.

Pokrčila rameny. Popravdě řečeno měla hlad a představa, že dostane něco k jídlu, byla lákavá.

- Tvoji rodiče nejsou doma? zeptala se.

- Ale jo. Teda máma. Ale ta pořád jenom spí.

Šel před ní, bral schody po dvou. Nevěděla, kde přesně bydlí, v domě byla spousta dveří. Nakonec se zastavili před jedněmi ve čtvrtém patře.

Vzal za kliku a otevřel je. Nebylo zamčeno.

Uvnitř to nijak zvlášť nevonělo a byla tam tma.

- Omare? To jsi ty?

Ženský hlas zněl unaveně.

Obrátil oči v sloup.

- Jo, křikl v odpověď.

- Nemohl bys mi přinést trochu vody?

Beze slova zamířil do kuchyně. Byt byl úplně stejný jako ten, ve kterém bydlí Tiffany s tatínkem, věděla tedy, kde je ložnice. V před-síni se válela změt bot.

- Tvoje máma je nemocná? zeptala se šeptem.

- Ale ne, odpověděl.

Usadili se u kuchyňského stolu plného drobečků a pustili se do topinek s máslem a sýrem. Omar topinku ještě namazal silnou vrstvou pomerančové marmelády. Nikdy předtím nic takového neochutnala, ale nakonec to bylo vážně dobré.

POKUD ČLOVĚK CESTUJE SÁM, musí se u jídla obejít bez společnosti, na to však byla Cecilie zvyklá z týdnů, kdy měl děti na starosti John. Dokonce jí připadalo vysloveně příjemné, že si může zajít na oběd do nějakého bistra a najíst se o samotě. Večeře v restauraci však byly něco jiného, tak daleko zatím nezašla. Teď však nadešel čas sebrat odvalu a zkusit to, říkala si v duchu, když si oblékala tmavozelené sametové šaty s hlubokým výstřihem, které jí tak pěkně jdou ke světlým vlasům. Další kousek ze Susannina šatníku, nějaká exkluzivní italská značka. Z platu porodní asistentky by si Cecilie ty šaty rozhodně dovolit nemohla, dokonce ani teď, když se jí měsíční příjem zvýšil o honorář, který dostávala za odpovědi na dopisy čtenářů v *Magazínu F*.

Ptala se Susanny, proč o ten krásný model už nestojí, starší sestra však jenom mávla rukou.

– Občas se s nějakými šaty netrefím, odvětila. – Tyhle vypadají daleko líp na tobě. Možná jsem měla už ve chvíli, kdy jsem je kupovala, nějaké postranní úmysly...

– To jako že jsi je vlastně kupovala pro mě?

Susanna se rozesmála.

Cecilie se postavila tak, aby mohla v zrcadle v předsíni svou postavu lépe zhodnotit. Sice se neviděla celá, ale to, co měla před očima, se jí líbilo. S přibývajícím věkem už rozhodně není tak sebekritická jako dřív. O ženách středního věku se říká, že se srovnávají se svými mladšími a hezčími protějšky, Cecilii však připadalo, že je to přesně naopak. S pár kily navíc už si teď nedělala takové starosti jako předtím, nepokoušela se propracovat k nedosažitelné dokonalosti. Netoužila být štíhlejší, mít hustší vlasy, menší nos ani plnější rty. Něco takového bylo plýtvání časem a energií. Stačí, když je přesně taková, jaká je, jenom je nutné přijmout vlastní tělo a rysy, s nimiž se narodila. Samozřejmě se ráda hezky nalíčí a učeše, vybírá si oblečení, které zdůrazní její křivky, ale když se některé dny nestačí hodit do gala, není to žádná katastrofa.

Vzala si s sebou propínací svetřík, ujistila se, že má telefon a nabíječku, a zamkla za sebou dveře od bytu. Chodba voněla dřevem a nějakým jídlem a Cecilie se cestou dolů po naleštěných schodech

přidržovala zábradlí. Dům byl omšelý zvenku i zevnitř, ale jí připadal kouzelný. Doma ve Švédsku by o něm takhle neuvažovala. Vchodové dveře byly místy popraskané a někdo je nalakoval několika různými barvami. Oproti domu, v němž bydlela ve Švédsku, to byl ohromný rozdíl.

V téhle čtvrti bylo živo dnem i nocí, hemžila se tu neustále spousta Pařížanů i turistů. V sousedství se nacházela bistra a restaurace a Cecilie za chvílička našla podnik, který na tabuli u vchodu ozdobným písmem inzeroval večerní menu. Jakmile se posadila u jednoho ze stolků na zahrádce, objevila se u ní mladá servírka s krátkými černými vlasy a zástěrkou uvázanou přes bílou košili a s úsměvem ji pozdravila. Zeptala se, jestli bude chtít něco k jídlu, a podala jí jídelní lístek v kožených deskách. Cecilie se rozhodla, že si dá sklenici červeného vína a jehněčí kotlety se salátem a zelenými fazolkami.

Když měla objednáno, vytáhla mobil. Bylo příjemné mít ho s sebou, díky tomu si nemusela připadat osamělá a nerušil ji pocit, že se na ni všichni dívají. Namířila fotoaparát na dění na ulici, udělala pár snímků. Napsala hromadnou esemesku dětem a přidala doprovodný text *Myslím na vás, doufám, že se máte dobře*, a potom jim fotografie poslala. I když si samotou užívala, často na své potomky myslela a říkala si, jaké by to asi bylo, kdyby tu byli s ní. Dívala se na Paříž jejich očima, představovala si, jak dcerky běhají po zdejších parcích nebo jak se syny probírá nějakou zajímavou výstavu. Jaké pečivo by si děti daly v kavárně? Jak by to tu na ně působilo?

Na Facebooku se nic moc nového nedělo. Někdo měl nového partnera, někdo sdílel odkazy na mezinárodní politiku a klimatické změny, další rozzlobeně kritizoval péči o staré lidi, někomu jinému dělala starosti manželova nemoc. Objevovaly se tam fotografie miminek a koček, zajímavé filmové klipy a stížnosti na neschopné politiky, kteří nedokážou zatočit se zločinností. Cecilie zabrousila i na Williamův profil a podívala se na obrázky v albu nazvaném „Letní mejdan“. Její syn, který už bude za chvíli plnoletý, se na nich spolu se svými kamarády usmíval do objektivu a Cecilie nemohla nezaznamenat, že stůl v pozadí je plný láhvi s alkoholem. William chodil do posledního

ročníku gymnázia, na jaře měl maturovat. Pro Cecilii bylo vždycky obtížné s nejstarším synem komunikovat, William bezesporu ovládal umění postavit si hlavu, a když měl dojem, že někdo podrývá jeho integritu, snadno se rozzlobil. Takže když mu Cecilie vyčítala, že pije alkohol, pochopitelně se pohádali.

Cecilie obrázky zase zavřela – tady nemá co dělat. Kdyby se o tom před Williamem zmínila, jenom by ho to popudilo. A možná by jí dokonce rovnou zablokoval přístup. To nechtěla riskovat.

PRO JOHNA TO BYL DEN PLNÝ STRESU. Propásl několik hovorů z redakcí, navíc se ukázalo, že se mu podařilo zapomenout na jeden pracovní oběd a naplánovat si dvě zakázky na stejnou dobu. Bylo to trapné a komplikované, a ať se snažil ospravedlnit, jak chtěl, bylo zřejmé, že jsou klienti zklamaní. Do háje s tímhle nabitým rozvrhem, říkal si v duchu. Za chvíli bude potřebovat dalšího asistenta. Jenže zatím si dalšího člověka nemůže dovolit platit. A ještě ke všemu mu pořád vrtal hlavou Simonův nápad, že si opatří byt na černém trhu. Na jednu stranu to byl možná dobrý způsob, jak byt získat. Na druhou stranu se tak Simon pohyboval na hraně zákona. Dnes si o tom zatím ještě nestačili promluvit, ale Simon mu volal, jen co John doma vstoupil do dveří s taškami s nákupem v rukou.

– Nemohli bychom to probrat až pozdějc večer, povzdychl si John a sám slyšel, jak unaveně to zní.

Překvapilo ho, že to Simonovi nedošlo samo od sebe, vždyť přece ví, jaký měli perný den. V tu chvíli vešla do místnosti Sofie a zůstala stát vedle něj. Byla už nějaký čas doma, snažila se učit. Ellen někam odběhla, John přemítal, co asi kde dělá. Na čele mu vyrazil pot. Znovu se ho zmocnil pocit, že ztrácí pevnou půdu pod nohama. Teď ho čeká minimálně hodina vaření a úklidu kuchyně. Přitom by si nejradši lehl do postele a přetáhl si peřinu přes hlavu. Nemohl si pomoci, nedokázal zahnat myšlenky na Cecilii. Je teď v Paříži, volná a bez dětí. Určitě se prochází po městě a užívá si života. Možná právě sedí v nějaké útulné vinárničce a popíjí víno. Proč musí být všechno tak nespravedlivé? Na okamžik ho zaplavila obrovská vlna sebelítosti.

Sofie mu strkala pod nos sešit s matematickým příkladem.

– Tati, musíš mi pomoci, prohlásila. – Je to děsně těžký a zítra píšeme písemku. Úplně mě bolí břicho, jak tu matiku nesnáším.

– Počkej, broučku, jenom vyřídím ten telefon.

Včera nestihl v kuchyni uklidit, takže to tam teď vypadalo hrozně. Ellen se mezitím v koupelně dala do křiku. Neumyté hrnce od večere, které zůstaly stát na sporáku, mu připomněly, že nemá nikoho, kdo by mu pomohl. Skoro si přál, aby tu byla jeho matka a aby kuchyň vydrhla, až by se blýskala. Najednou ho zaplavil zuřivý vztek na líné

pubertáky. To nemohli ten nepořádek v kuchyni uklidit Willy nebo Marcus? Ale kdepak, člověk si jim musí o všechno říkat. Nic neudělají sami od sebe. Jeho feministické snahy vychovat ze synů mladé muže, kteří by automaticky poznali, že je potřeba otřít kuchyňskou linku, byly očividně úplně k ničemu.

– Tak mi pak nezapomeň zavolat, naléhal na něj Simon.

John se pokusil nebrat na vědomí počínající bolest hlavy. Ukončil hovor a obrátil se k Sofii.

– Fajn, tak mi to ukaž, vyzval ji. – Ale abych byl upřímněj, měla bys zajít spíš za Marcusem. Matika není zrovna moje silná stránka, a navíc se učíte spoustu novejš zvláštních postupů, úplně jinejš, než jsme ve škole probírali my.

Sofie svraštila čelo.

– Proto jsi měl taky jít na ten kurz pro rodiče. Aby ses tam naučil, jak se matiku učíme my.

– Miláčku, víš přece, že to nestíhám.

– Ty nestíháš nikdy nic.

Sofie se mrzutě mračila.

– Stíhám toho spoustu, ale zrovna tohle ne. Někde si člověk musí stanovit hranice, opáčil a v duchu si říkal, jestli to byla správná odpověď. Musí ale existovat nějaká míra na to, jak vysoké nároky se můžou ve škole klást na domácí přípravu. Není snad úkolem školy naučit děti základy, místo aby se snažila dělat neplacené pomocné učitele z rodičů?

– Ale nech toho, tohle prostě neumíš, odbyla ho Sofie, když se jí pokusil s úkolem pomoci a nepodařilo se mu vysvětlit jí ani jeden z příkladů.

Vytrhla mu učebnici z ruky, práskla dveřmi a odkráčela.

John si povzdychl a začal vyndávat nakoupené potraviny z tašek. Potřebuje aspirin.

Nejstarší z jeho dcer začala chodit do sedmé třídy a přes léto se radikálně změnila. Nelíbilo se mu, že se začala líčit, ale ona na jeho názory zvysoka kašlala a každé ráno vstávala v půl šesté, aby mohla strávit čtyřicet minut v koupelně. Nedávno také dostala svou první podprsenku, která jí už teď začínala být malá. Jeho malá holčička

se mu před očima měnila v ženu a on z toho měl divný pocit. Musel opatrně hledat rovnováhu, aby jí dával najevo dostatek porozumění a přitom jí nepřipadal protivný a trapný.

Toho večera nemohl usnout. Vracel se v duchu k rozhovoru se Simonem, přemýšlel, co má dělat. Nejpřirozenější a nejlogičtější by samozřejmě bylo synovu prosbu odmítnout. Ale možná je jenom příliš konzervativní a staromódní. Trh s byty nebyl přizpůsobený potřebám mladých lidí, bylo čím dál více družstevních bytů a čím dál méně nájemních a lidé se sníženou úvěruschopností měli problém si na oficiálním trhu nějaké bydlení opatřit. Družstevní byty byly velmi drahé, jen málokterý mladý člověk si mohl dovolit nějaký koupit. Jenže bydlet pořád někde v podnájmu a žít v nejistotě také nebylo žádné řešení, a Simon měl pravdu, že by bylo nepříjemné, kdyby se musel nastěhovat k Johnovi – zvlášť když spolu nikdy předtím nebydleli. John měl sice nějaké poměrně nejasné představy týkající se kolektivního soužití, říkal si, že by možná bylo fajn, kdyby Simon bydlel spolu s ním a jeho mladšími dětmi, jenže to by s sebou nelo i nebezpečí různých konfliktů. Se Simonem společně pracovali, a kdyby spolu navíc i bydleli, možná by si začali jít na nervy.

Jestli má Simonovi ty peníze opatřit, bude muset v bance lhát. Co řekne? Že potřebuje něco opravit nebo přistavět? Už takhle si na svůj byt musel vzít vysokou půjčku. Z těch dalších tří set tisíc nemá dobrý pocit. Navíc si ani není jistý, jestli mu banka ty peníze půjčí.

Malé děti, malé starosti... Jak pravdivé je tohle rčení! Myslel na to, jaké to je, když jsou děti mladší – to se všechny praktické problémy dají lehce vyřešit. Dokáže si poradit s Elleniným nářkem i Grétčinými rozmary. Dokonce i Sofiin nový přístup k životu a její výrazně nalíčené oči se dají nějak zvládnout. Dokud člověk může o všem sám rozhodovat, je rodičovská role úžasně snadná. Děti jsou ještě nesvéprávné a jediné, o co se rodiče musí postarat, je, aby měly dostatek jídla a střechu nad hlavou.

A samozřejmě dostatek lásky.

Neodvažoval se ani pomyslet na to, jaké to bude, až dospějí všechny.

ZAČÍNÁ MÍT MÁLO ČASU. Hlasy toho chtějí čím dál víc, jenom když je venku v parku, v hlavě se občas rozhostí ticho. Pohled na děti je uklidňující. Je snadné posadit se někam stranou, tvářit se jakoby nic a přitom je pozorovat, jak si hrají. Mnohé z nich jako by byly osamělé, jako by nad nimi svět dospělých zlomil hůl. Koho vlastně tyhle napůl odrostlé děti zajímají? Maminky se s těmi svými kočárky tváří náramně samolibě, procházejí se tu a dohlížejí na své nedávno narozené poklady. Jak to, že jim připadají tak důležité?

Kolébají ta svoje mimina, sedávají na okraji pískoviště a hlídají, aby si jejich roční dítě neházela navzájem písek do obličeje. Jenže tihle malí pokakáňkové v plenkách s těmi svými kyblíčky a lopatičkami nepůsobí nijak zvlášť zajímavě.

Zato ty druhé děti... Děti, které skáčou panáka, hrají si na babu nebo šplhají po prolézačkách. Ty, které posedávají na opěradlech laviček a šeptají si různá tajemství. Fotí něco mobilem, tedy pokud nějaký mají. Děti s klíčem na krku. Děti s rozčuchanými, nečesanými vlasy, děti v džínách a s rozbitými koleny.

Jedna z holčiček jako by mezi ně tak úplně nezapadala.

Přišla sem do nákupního centra sama, vracela zálohované plechovky a láhve.

Hlasy se znovu probudily a začaly souhlasně ševelit.

Potřebuje tě. Touží po něčí blízkosti. I ona se chce dostat pryč. Protože je jiná, ke svým nepatří.

Zdálo se to být jasné, ta malá patří k vyvoleným.

Má vůbec někoho, kdo by se o ni staral?

Nevypadá to tak.

CECILIE SI APLIKACI TINDER, seznamku do mobilu, stáhla už na jaře, ale když zemřel Lars-Åke, veškerá chuť na flirtování ji přešla. „Až budeš v Paříži, koukej se snažit pořádně si to užít, dej šanci romantice,“ nabádala ji Gunilla před odjezdem, ona však nad jejími poznámkami jenom mávla rukou. Do ničeho takového se pouštět nebude. Když však teď čekala, až jí přinesou jídlo, dostala nápad. Třeba bude někde v okolí nějaký sympatický Francouz.

Klikla na známou ikonku a vzápětí se na displeji mobilu objevil mužský obličej. Nebylo o co stát, a tak odsunula obrázek doleva. O Francouzích se říká, že jsou... vášniví. Snažila se nevzpomínat na minulost, soustředila se na fotografie mužů, které se jí postupně objevovaly na displeji. Pierre, Jacques, Julien a Raymond, Marc a Paul, pak ještě Brice, Hillel, James... Její pozornost upoutal muž jménem Guy. Pohled upřený přímo do objektivu, mužná tvář, vřelý úsměv a husté tmavě hnědé vlasy. Prošla si jeho profil. Na jedné z fotografií se opíral o auto, na druhé seděl na kraji bazénu a předváděl docela ucházející tělo. Tohle však nebyly takové ty obvyklé přepjaté snímky plážových frajírků, působily stylověji. Jestli Guye odsune vlevo, už ho nikdy neuvidí. A když ho naopak posunula vpravo?

Nebud' takový zbabělec, přesvědčoval ji jakýsi hlas v jejím nitru. Je to jenom taková bláznivá hra. Nejspíš mu ani nepřipadáš přitažlivá.

Rychle po displeji přejela prstem doprava a zadržela dech. Doufala, že se nic nestane, a slibovala si, že v tom případě mobil hned odloží. Ale než si to vůbec stačila v duchu říct, obrázek na displeji se změnil. Objevil se text *It's a match*.

Guy ji očividně považuje za dostatečně zajímavou.

Co to sakra vyvedla? Podařilo se jí sbalit nějakého neznámého Francouze?

Naštěstí v tu chvíli dorazilo jídlo. Jehněčí bylo měkké a kořeněná omáčka chutnala dokonale, totéž platilo i o zelenině. Víno jí stouplo do hlavy o něco rychleji, než by si přála. Nebylo to nijak nepříjemné, ale stačilo to k tomu, aby si všimla, jak se jí nepatrně pozměnilo vnímání. Připadala si nečekaně povznesená a bezstarostná. Na město se čím dál rychleji snášel modravý soumrak a ukolébával ji do nálady plné očekávání.

Objednala si další sklenku vína.

Večeře na vlastní pěst probíhala dobře. Cecilie na sebe byla vysloveně pyšná.

Z mobilu se ozvalo cinknutí. To jí Sofie poslala fotografii rodné večeře. John očividně dělal masové kuličky a Cecilii lehce píchlo u srdce, když za mísou s jídlem uviděla veselý obličejček malé Ellen.

Psal jí i John, jen ji stručně pozdravil a vyjádřil naději, že se má dobře.

Pak dorazila zpráva jiného druhu.

Málem jí zaskočilo.

Ozval se jí ten muž ze seznamky. *Bonsoir*, napsal stručně a jasně.

Cecilie pomalu dožvýkala sousto a napila se vína. Najednou byla vyloženě nervózní. Co by mu měla odepsat? A má mu vůbec odpovídat? Zalitovala, že seznamovací aplikaci zapínala. Tinder je hrozně povrchní záležitost, všechno se tam zřejmě točí jen kolem sexu. Ale když neodepíše, bude to nezdrovité. Možná by tomu člověku mohla vysvětlit, že je Švédka a nerozumí francouzsky. Ale co dál? Že ho označila, jako že se jí líbí, jen nedopatřením?

Znovu odložila telefon, jedním douškem vypila zbytek vína až do dna. Pak požádala o účet. Dopřeje si příjemnou procházku krásnou večerní Paříží až ke svému zdejšímu domovu, útulnému bytečku v podkroví. A zítra se spojí s Geraldine. Na setkání s francouzskou porodní asistentkou se opravdu těší. Třeba by mohla napsat článek o rozdílech mezi francouzským a švédským porodnictvím.

Bavilo ji vedle povolání porodní asistentky i psát. S novinářinou vyrůstala, u nich doma se hodně četlo, a ještě víc debatovalo. Babička Sonja se ještě pořád zapojovala do společenských diskusí, a ačkoli byla čím dál starší, politiku přímo milovala. A kdyby se Cecilie nestala porodní asistentkou, nejspíš by také pracovala jako novinářka.

Zaplatila a vzala si kabelku a bundu. Vyšla z restaurace a vydala se na cestu.

O kus dál narazila na bar, nad nímž poblíkávala bílo-červeno-zeleňá neonová tabule. Před ním postávalo s cigaretou v ruce několik

lidí, starých i mladých. Podnik působil příjemným dojmem a hudba, kterou bylo slyšet ven na ulici, jí cukala tělem.

Cecilie najednou dostala chuť zajít dovnitř a dát si něco k pití.

SUSANNA ULOŽILA BENJAMINA a v domě se najednou rozhostilo hluboké ticho. Jako by se ve vile zastavil veškerý život. Kdysi byla na takový klid zvyklá, žila v něm po mnoho let. Její tehdejší manžel Thomas byl neustále někde za obchodem a dospělá dcera Alexandra se z domova odstěhovala. Susanna nic jiného než samotu téměř neznala.

Ale pak se rozvedla a teď bylo všechno jiné. Napřed se sem po rozvodu s Johnem nastěhovala Cecilie s dětmi a zůstala tu přes půl roku.

Potom se Susanně narodil Benjamin a seznámila se s dalším mužem. Stalo se součástí jejího každodenního života, že má doma společnost. Bylo snadné si představit, že se ticho vytratilo už napořád.

Přešla přes obývací pokoj, zastavila se u jednoho z oken a zadívala se ven do zahrady.

Kde ten Stefan je?

Břízám listí zežloutlo už v srpnu, teď však byl nadcházející podzim jasně patrný i na ostatní zeleni.

Dny byly pořád ještě vlahé, ale ve vzduchu už byl jasně cítit příslib chladna. Jakmile slunce zašlo za mraky, daly se tušit náznaky vlhkého a sychravého počasí. Lehčí oblečení musí zůstat ve skříni. Zato se z ní vytahovaly pletené vesty a svetry, a už brzy nastane čas teplých bund a bot.

Dnes večer jsem si chtěla jít zaběhat, říkala si v duchu Susanna, když bloudila pohledem po okolních stromech. Potřebuju si vyčistit hlavu od rušivých myšlenek.

Bohužel ale nemá nikoho, kdo by jí pohlídal spícího synka.

Se Stefanem se Susanna seznámila pár měsíců před Benjaminovými druhými narozeninami. První rok s miminkem utekl jako voda a ona na lásku stačila sotva pomyslet. Benjamin byl plodem příležitostného sexu s mužem o dost mladším než ona, se kterým od té doby neudržovala žádné styky. Poslední roky jejího manželství byly napjaté a její touha získat uznání jiných mužů měla za následek těhotenství, ale zároveň i to, že zůstala sama. Napřed jí to vyhovovalo, ale potom se v ní mimoděk probudila touha mít po

boku nějakého muže. Ještě silněji si pocit prázdnoty uvědomila, když se pro Benjaminu našlo místo ve školce a ona mohla na svém internetovém erotickém portálu začít pracovat na plný úvazek. Najednou jí partner opravdu chyběl. Potřebovala někoho, s kým by prožívala vzájemnou blízkost a romantiku. Bylo jí čím dál nepříjemnější, že je po večerech sama. O nocích ani nemluvě. Jako matka malého dítěte ovšem neměla ani chuť, ani možnost vyrazit si někam do baru.

Zbývala jen internetová seznamka.

Založila si účet na jedné z těch větších a začala projíždět profily mužů, kteří by přicházeli v úvahu. Většina z nich neodpovídala jejímu vkusu ani v nejmenším, ale jednoho dne našla v e-mailové schránce zprávu, která byla jiná než ostatní. Nedokázala přesně říct, co je právě na Stefanových formulacích tak zvláštního, ale jeho e-mail se nesl v tónu, který ji něčím oslovoval. Stefan dával najevo zájem, ale přitom nepůsobil dotěrně, byl zdvořilý, ale ne přespříliš opatrný. Odpověděla mu a začali si dopisovat. Stefan se právě vzpamatoval z problematického vztahu. Napřed o tom nechtěl moc mluvit, ale čím lépe se vzájemně poznávali, tím více podrobností vycházelo najevo. Stefanova bývalá partnerka byla žárlivá, panovačná a měla sklony k násilí. Susanna zase Stefanovi vyprávěla o svém manželství. Stefan projevoval zájem, psal věci, které na ni dělaly dojem. Po pár týdnech intenzivní komunikace prostřednictvím e-mailů se dohodli, že si společně zajdou na oběd.

Když se pak setkali ve francouzské restauraci, kterou Stefan navrhl, byla Susanna ze začátku zklamaná. Představovala si ho tak nějak hezčího. Stefan měl trochu prořídle vlasy a nebyl tak úplně její typ, s jistým smutkem si vzpomněla na Thomase. Ale vzápětí se zabrali do živého rozhovoru. Stefan jí vyprávěl o své práci konzultanta v jedné středně velké počítačové firmě a o svém dřívějším životě. Když se na ni díval, byla v jeho šedých očích vřelost, vzbuzoval v ní pocit, že se jí dostává náležitého ocenění. Oběd se protáhl, a než se rozloučili, zeptal se jí Stefan, jestli by ji nemohl v dohledné době pozvat na večeři. Polichotilo jí to.

Následovalo několik dní intenzivního esemeskování. Potom se rozhodli, že se Stefan staví u ní doma a večeri tam sám uvaří. Susanna se musela starat o Benjamina, a kdyby si chtěli vyrazit na jídlo někam ven, nebylo nijak snadné sehnat hlídání. Líbilo se jí, že Stefan neprotestoval a vnímal Benjamina jako přirozenou součást jejího života. Ne všichni muži se totiž byli ochotni s malými dětmi smířit, zvláště muži ve Stefanově a jejím věku.

Večeře se vydařila a té noci u ní Stefan zůstal až do rána.

Měl pěkné tělo a byl sexuálně zkušený, jeho laskání se jí skutečně líbilo. Užívala si jejich milování, plně se tomu pocitu poddala, a když se objímali, znovu si uvědomila, nakolik jí přítomnost nějakého muže v její posteli chyběla. Té noci toho mnoho nenaspali, ale druhý den ráno se Susanna probudila spokojená.

Vztah se Stefanem vnímala téměř okamžitě jako něco naprosto samozřejmého.

Začali trávit noci společně, a brzy se k ní Stefan víceméně nastěhoval. Jenom občas nereagoval na její esemesky, ani nebral telefon. Když se ho na to ptala, vysvětloval to tím, že někdy musí jezdit ke klientům, a pak že může být problém ho sehnat.

Susanna se s tím vysvětlením spokojila.

A teď tu stála znovu s mobilem v ruce a nepokojem v těle. Ale ve srovnání s počátky jejich vztahu byla situace jiná. V průběhu léta se mezi nimi něco změnilo, i když nedokázala přesně říct co. Stefan jako by byl duchem nepřítomný, jako by neustále o něčem přemýšlel. Na její otázky odpovídal vyhýbavě, nebyl sice vyloženě nepříjemný, ale i tak to v ní vyvolávalo čím dál větší pochybnosti.

Odjeli na týden do Francie a pak se chystali strávit zbytek dovolené na Gullmarö společně se Susanninými sestrami, jejich rodinami a samozřejmě také s Christinou. Susanna potřebovala matčin zármutek probrat se Stefanem a on byl zpočátku plný porozumění, ale jak léto plynulo, jako by ztratil zájem. Susanna ho ještě pořád měla vedle sebe, ale když mu někdo volal na mobil, začal s ním odcházet stranou, a esemesky mu teď chodily i pozdě večer.

Jeho firma se rozrůstá, a právě v tuhle chvíli je proces v choulostivé fázi, vysvětloval jí.

Susanna si firmu, kde pracoval, našla na Googlu, a podle všeho jí říkal pravdu. Přesto se nemohla zbavit nepříjemného pocitu, že před ní něco tají.

Stýká se snad s nějakou jinou?

Mnoha lidem, kteří se seznamovali přes internet, dělalo problémy oprostít se od životního stylu, v němž člověk neustále dobývá nová území. I když se třeba zamilovali, neopouštěla je touha po nových vzrušujících dobrodružstvích. Ona sama od té doby, co se seznámila se Stefanem, už podobnou potřebu získávat uznání opačného pohlaví neměla, on to však možná cítí jinak.

Několik dní si říkala, že se ho na to přímo zeptá, jenže kdykoli se o to pokusila, chyběla jí správná slova. Prostě nedokázala o Stefanovi pochybovat. Možná se bála, že by se mohla chovat jako jeho bývalá přítelkyně. Zároveň jí však přicházely na mysl jiné myšlenky. Co když měla Stefanova bývalá k těm svým výbuchům skutečně důvod? Jestli Stefan flirtoval jako divý napravo nalevo, nejspíš ji to dohánělo k šílenství. Každý člověku vždycky poví jen vybrané kousky svého příběhu, dává si pozor, aby ty méně lichotivé pravdy zamlčel. Susanna realisticky počítala s tím, že každý má něco, co před ostatními tají. Otázkou však zůstávalo, jak se tyhle utajované informace v konečném důsledku podepíšou na lásce.

I ona se kdysi dopustila nevěry.

Její manželství mělo hořký konec.

Ačkoli jí to bylo proti srsti, vytvořila si pod falešným jménem nový profil na seznamce, kde se Stefanem poprvé navázali kontakt, a přihlásila se, aby zjistila, jestli tam Stefan pořád ještě chodí. Když ho tam okamžitě našla, srdce se jí zastavilo. Nitro jí zaplavil ledový chlad a na dlaních jí vyrazil pot. Vzápětí však zjistila, že Stefanův účet už není aktivní, a trochu se uklidnila. Stefan se na svůj účet od té doby, co začala jejich vážná známost, nepřihlásil.

Tak proč tam ten účet pořád ještě má?

Susanna prudce otevřela dveře na verandu a naplnila si plíce kyslíkem.

Měla sucho v ústech a svědila ji pokožka u kořínků vlasů. Neklid jí odmítal opustit, byl čím dál horší. Mobil zůstával i nadále němý.

Susanna navolila Christino číslo a nechala telefon vyzvánět.

Podporovat ostatní, to vždycky pomohlo, a ona věděla, že jí její matka potřebuje. Kdyby o patro výš nespal Benjamin, hned by se za Christinou rozjela.

Avšak dnes večer nebyla doma ani matka.

Susanna se jí pokusila zavolat znovu.

Ve chvíli, kdy se v telefonu ozval vyzváněcí tón, uslyšela v zámku domovních dveří zarachotit klíč.

BARMAN SE PŘESUNUL BLÍŽ a se širokým úsměvem otřel zkušenou rukou kus pultu před Cecilíí. Zeptal se jí, co si dá k pití.

Zatím o tom tak dalece nepřemýšlela.

Hudba jí však dodávala odvahy. Může si dělat, co chce.

Objednala si gin s tonikem, jediný nápoj, který jí v tu chvíli přišel na mysl. Okamžitě toho zalitovala, vždyť tohle pití jí nijak zvlášť nechutná, a navíc rychle stoupá do hlavy. Ale už bylo pozdě. Vzápětí před ní barman postavil vysokou sklenici s čirou tekutinou a plátkem citronu nasunutým na okraji.

Nápoj však byl vyloženě osvěžující.

Netušila, jak se to stalo, ale najednou tam prostě stál. Tmavé vlasy sčesané dozadu a v týle stažené gumičkou, stejný účes, jaký v současné době vídala na spoustě mladších mužů, tomuhle se však vlasy na spáncích trochu vlnily. Živé černé oči pod výrazným obočím, lehce opálená pleť, strniště, které dávalo vyniknout ostře řezaným čelistem. Šedé tričko a černé džíny, na pažích tetování, mezi jinými motivy i černý panter a loď, některé obrázky byly jen černobílé, na jiných byla použita i červená, modrá a zelená. Táhly se mu podél bicepsů až pod rukávy trička a Cecilie se přistihla, že má chuť látku nadzvednout a podívat se, jak to vypadá jako celek. Na těla cizích chlapů ale člověk nesahá. Podobnou důvěrnost si u mužů, které nezná, nemůže dovolit, ani když předtím popíjela víno a džin.

Neznámý jí položil ruku na rameno, naklonil se k její tváři a představil se jako Rémi. Mluvil dobře anglicky a chtěl vědět, co Cecilie dělá v Paříži. On sám je prý režisér, pracuje v jednom divadle. Když mu řekla, že je porodní asistentka, zdálo se, že ho to skutečně zajímá. Nezahrnoval ji lichotkami ohledně jejího vzhledu, ale přesto se jí dlouze díval do očí s výrazem, ze kterého jí šimralo kolem žaludku. Moc příjemně se s ním povídalo. A k tomu, že pootevřela víko krabičky, kde uchovávala bolestivé vzpomínky, přispěl samozřejmě jistou měrou i alkohol. Rémi jí připomínal Adriana, a tak mu tu nešťastnou historii vášnivé lásky k mladšímu muži, která jí kdysi zaplavila srdce, začala vyprávět. Rémi ji zaujatě poslouchal a později přišel na oplátku s přiznáním, že i on

kdysi prožil zakázanou lásku, dramatický román se snoubenkou jednoho svého přítele.

Brzy měli oba prázdnou skleničku a Rémi se jí zeptal, jestli si dá ještě něco k pití. Cecilie zavrtěla hlavou, už má dost. Přesto v následujícím okamžiku držela v ruce sklenku červeného.

– Tohle je Paříž, připomněl jí Rémi. – Tady víno teče proudem.

Neřekl to nijak úlisně. Nepůsobil ani v nejmenším dotěrně či odpudivě. Právě naopak. Cítila se díky němu příjemně.

Proto také souhlasila, když jí navrhl, jestli by s ním nechtěla zajít k němu domů.